

Tudunk-e úgy imádkozni, mint Mózes a népéért az Aranyborjú után?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Mózes második könyve 32. fejezete 7.-től a 14. verseiben a következőképpen. „Ekkor így beszélt Mózeshez az Úr: Menj, eredj le, mert megromlott a néped, amelyet fölhoztál Egyiptomból. Hamar letértek arról az útról, amelyet megparancsoltam nekik. Borjúsobrot készítettek maguknak, az előtt borulnak le, annak áldoznak, és ezt mondják: 'Ez a te istened, Izráel, aki fölhozott téged Egyiptomból'. Majd ezt mondta Mózesnek az Úr: Látom, hogy ez a nép keménynyakú nép. Most azért hagyd, hogy fellángoljon ellenük haragom, és végezzek velük! Téged azonban nagy néppé teszek. – Mózes azonban így esedezett Istenéhez, az Úrhoz: Miért lángolt fel a haragod, Uram, a te néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál ki Egyiptomból? Ne mondhassák az egyiptomiak: Vesztükre vitte ki őket az Isten, megölte őket a hegyek között, és eltörölte őket a föld színéről. Fékezd meg izzó haragodat, szánd meg népedet, és ne hozd rá ezt a bajt! Emlékezz szolgálidra, Ábrahámra, Izsákra és Izráelre, akiknek önmagadra esküdtél, amikor megígérted: Úgy megsokasítom utódaitokat, hogy annyian lesznek, mint égen a csillag, és az az egész föld, amelyről azt mondtam, hogy utódaitoknak adom, örökké az ő birtokukban lesz. – Ekkor szánalomra indult az Úr, és nem hozta rá népére azt a bajt, amelyről beszélt.”

Mennyei Atyánk! A Te megromlott néped – mi magunk vagyunk. Méltatlanok vagyunk arra, hogy a népednek nevezz bennünket. Hozzád fordulunk mégis: nincs más reménységünk. Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért kérünk: *mutasd meg nekünk* a Hozzád való visszatérés örömét. Mennyei Atyánk! *Élhessük át* a Te szeretetedet, hogy a mi örömünk *Teljes* legyen – az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.

Kedves Testvéreim!

A lelkeszi beszélgetéseim visszatérő helyzete az, amikor (*a saját élettapasztalatomból is kiindulva*) megpróbálom megmutatni, hogy **egy jelenlegi, reménytelennek látszó helyzet mennyi kiteljesedést és mennyi tartalmat adhat később: évek, vagy évtizedek múlva**. Most is a szemem előtt vannak azok az értetlen tekintetek, amelyek ilyenkor sokszor rám merednek. „*Évek? Év-tizedek?? Meg vagy te örülve?? Ebből még egy óra is túrhetetlen!!*”

Hát bizony... **A jelenlegi alfa generáció már a kappa generáció korába gyorsult bele...** „*Gigabit? Az nudli!*” Már a mesterséges intelligencia sebessége sem elég... „*Negyven napig várni Mózeset? Minden Messenger üzenet, vagy SMS nélkül? Még csak füstjel sincs? Vagy visszaszámlálás kürtzengésekkel? Hát mit képzelsz ez az Isten? Gumiból van a mi türelmünk???* **Én döntöttem el, hogy mikor és hogyan ünneplem Istent! Meg azt is, hogy melyiket...** Nekünk Isten kell ide: most! Azonnal! És nem ám ilyen magára váratos, láthatatlan! Hanem egy nagy, termékeny, erős Bika. Aranyból.” És a sarokba szorított főpap, **Áron csinált is a népnek Istent. Hogy volt egy „ne csinálj magadnak faragott képet” parancsolat, amely pontosan ezt tiltotta meg? Hol van az már...** Azóta eltelt negyven nap is... Igaz, bika nem jött össze, mert ahhoz túl kevés volt az aranyat adakozó kedv... Hát lett aranyborjú... Az is bika... Kisbika. Bikuci. Az aranybikuci ünneplése után meg: – lett orgia... „*A francba a vándorlással a pusztában! Szexet ide! Sokat! Most!!*”

Ez volt az a pont, amikor (a „*fellángolt Isten haragja*” eredeti héber jelentése szerint) **Isten orrlyukai kitágultak a haragtól, és a harag füstje jött ki belőlük.** Isten kitagadta a hűtlen népet: „megromlott a néped, amelyet fölhoztál Egyiptomból” mondta Isten Mózesnek, úgy, mintha ehhez neki, Istennek, semmi köze sem lett volna. Majd Isten így szólt: „ez a nép”, mintha valaki másnak a népét szemlélné jó messziről – és nem a sajátját. A legvégén pedig Isten felajánlotta Mózesnek, hogy őt és az ő utódait nagy néppé teszi. Azaz: újakezdi a történetet pontosan úgy, ahogyan újakezdte Nóéval, és ahogyan újakezdte Ábrahámmal. Istennek van ideje. Az ő számára ezer év egyetlen egy nap (2Pt 3,8).

Van itt azonban egy nagyon megdöbbentő részlet... Isten a haragjának a következményét, az Ő döntését, hogy kipusztítja ezt a népet, és Mózeset teszi meg az új ősatyává, nem kijelentő módban fogalmazta meg Mózesnek, hanem: -- kérés formájában. **Isten megkérte (igen: meg-kér-te Mózeset, hogy Mózes hagyja, hogy Isten kipusztítsa a népet, és Mózeset emelje új ősatyává.** Jól hallottuk? Isten engedélyt kért Mózesről erre? Jól hallottuk! Isten engedélyt kért Mózesről erre...

És itt jön a nagy DE. Emiatt a „DE” miatt lehet ez a mai igeszakasz a mai vasárnapnak, az imádság vasárnapjának az igeszakasza. **DE Mózes – nem szédült meg az óriási ajánlattól, hogy ő lesz Isten választott népének az ősatyja,** és nem csapott bele Isten kezébe, hogy: „*Rendben! Megegyeztünk! Áront, a tesómat úgyis utáltam mindig. Én voltam mindig a dadogós. Ő meg a szépfiú. Pusztuljon ki minden rokonával együtt!*” Nem ez történik. Hanem Mózes, a dadogós, elkezdi egy hatalmas imádsággal esedezni az ő Istenéhez, az Úrhoz. TE vagy az, akinek ez a népe – és nem én. TE hoztad ki őket Egyiptomból – és nem én.

Mózes imájában itt következik két „alibi érv”. Az első alibi érv: „Ne hogy már azt mondják az egyiptomiak rád, Isten, hogy következtelen vagy, kicsi, és akarátát ide-oda változtatgató.” Már miért érdekelné a mindenható Istent, hogy mit gondol róla Egyiptom? Akkor törli el egész Egyiptomot is, amikor akarja – minden gondolatával együtt. A második alibi érv: „Emlékezz arra” – mondja Mózes Istennek – „hogy azt ígérted Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy megsokasítod az utódjaikat”. Hogy aztán Mózes is utódja mindháromnak, azaz ha Mózeset egyedül sokasítja meg az Isten, akkor is megtartotta az ígéretét – az már másodlagos... **Ezek pontosan olyan alkudozások, mint ahogyan Ábrahám alkudozott Istennel Szodoma bűnös népéért:** „Hátha van ötven igaz ember abban a városban?” Hátha negyven? Hátha harminc? Hátha húsz? Hátha tíz? – Itt fordult meg Isten, és hagyta ott Ábrahámot, jelezve, hogy az alku véget ért (1Móz 18,22-33). És nem volt tíz igaz ember sem Szodomában...

De közben elhangzik a lényeg is: „önmagadra esküdtél”. Isten, a Te saját neved, a Te létednek a *lényege* az, hogy Te „irgalmas és kegyelmes Isten vagy, akinek türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy” (2Móz 34,6). És Isten, Te magad vagy az állandóság, mert Te mondtad azt magadról, hogy: „én, az Isten, *meg nem változom*” (Mal 3,6).

Ezért indul szánalomra az Úr. Nem a nép miatt. Mózes miatt. Mert Mózes *nem* saját magát nézi. Nem a családját nézi. Mózes az *egész népet* nézi. Mózes nem a népre hivatkozik, mert abban nincs mire. Mózes Isten önazonosságára hivatkozik. Mert Mózes már ismeri Istent.

Mi mindebből a tanulság kedves testvéreim nekünk, itt és most? Érezzük meg Mózes imájának az erejét! Érezzük meg, milyen az, amikor nem saját magunkért, hanem másokért imádkozunk. Érezzük meg, hogy milyen az, amikor irgalmat, bűnbocsánatot és kegyelmet kérünk Istentől. **És érezzük meg azt is, hogy az ima akkor lesz igazán mély ima, ha megismertük már az Istent.**

Hogyan ismerjük meg Istent? Nagyon egyszerű erre a válasz. Kérjük Istent imánkban, hogy mutassa meg magát nekünk. De ne azt kérjük, hogy adjon Isten legkésőbb holnap reggelig jelet (*de ma estére még jobb...*), hogy a Döncit válasszuk inkább, vagy a Bélát? (*Uraknak: a Marcsit, vagy a Jucit...*) Mert ebből Istenről semmit sem tudtunk meg. **Azt kérjük, hogy nyissa meg Isten a mi lelkünket arra, hogy fogadjuk oda be – a Krisztust.**

Mert az oltár előtt felolvasott igében Jézus ígérete, hogy „amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek” (Jn 16,23b) *nem* azt jelenti, hogy ezentúl az imádságainkhoz automatikusan fűzzük hozzá, hogy „Jézus nevében kérlek” – és ez az egész ki van pipálva, már csak várni kell a kérés teljesülésére. Ez nincs így. Ez semmire nem elég. **A „Jézus nevében kérni” annyit jelent, hogy mi már olyan közel vagyunk Jézushoz, hogy *nem tudunk mást kérni, mint maga Jézus, az pedig pontosan az, amit az Atya adni akar nekünk, mert Jézus és az Atya egyek* (Jn 17,22b).**

Kedves Testvéreim! Nem az a baj tehát, ha vétkezünk. Mert vétkes, elbotló emberek vagyunk. Lesz a mi életünkben is aranybikuci, meg orgia. (Ha – reménységeim szerint – nem is pont ezekben a brutális formákban.) **Hanem az a baj, ha *nem* döbbenünk rá arra, hogy vétkeztünk. Ha *nem* támad a lelkünkben bűnbánat, és ha *nem* fordulunk mély, átélt imádságban mi Urunkhoz, hogy bocsássa meg a mi bűneinket, és töltsön be minket az Ő Szentlelkével, hogy *tényleg* Jézus nevében tudjuk kérni azt, amit kérünk.**

Amikor pedig imádkozunk, ne csip-csup, apró dolgokat kérjünk. Az imádságunkban Isten ismeretét kérjük. Jézus jelenlétét kérjük a mi életünkben. Azt kérjük, hogy töltsön be minket a Szentlélek. Kevesebbel ne elégedjünk meg. Többet meg ne kérjünk, mert a többi, ha a Jézus-közelségünk megvan, már akkor teljesült, amikor még ki sem mondtuk... Mert ha Jézus közelében vagyunk, akkor már csak olyant kérünk, amelyet Ő kér.

Mi lesz ekkor? Ekkor, kedves testvéreim – hallottuk a mai igében – szájalomra indul az Úr (2Móz 32,14a), és az örömünk Teljes lesz (Jn 16,24b). Örömmel fogjuk mondani és hirdetni: Megváltotta az Úr az ő népét! És együtt fogjuk mondani a zsoltárossal ezt is: **Áldott az Isten, aki nem vetette meg imádságomat, kegyelmét sem vonta meg tőlem.** Ide a nagyapám, a saját Bibliájába beírta nagy betűkkel, hogy: Ámen. Így legyen! Ámen.